

Tasuta. Võitmatu. Sõda

vale samm, vale sõna,
nagu tahtsid nii ka oli,
kes ei tahtnud see ei saanud,
see kes tahtis see sai,
sai keegi ja keegi ei saand !

võta üks päev, tee üks tegu,
saatus nõustub igati,
ebaõnnestub, jäta !
karma võib mõjuda sitasti.
ebaõnnestub, jäta !
karma võib mõjuda sitasti.

06.2002

kaaslased pole jumalad, nad on targad,
palju targemad, kui arvata võis,
kuniks antud elu räägiti sellest, mis juhtuda võib,
mida tuleks vältida ning mida tuleks karta,
tervelt, naerusuil !

uppuja haaras kirve,
otse sügavamast allikast,
keha jäi põhja, hing käis pinda,
kallas karjus:
hoia kinni oma maailma !

06.2002

tunnistan, et enne ei teadnud, nüüd sain teada,
hiljuti, kuid kas see oli tõsi !?,
kui palvetad, äkki siis on,
kui tugevalt taunid, äkki siis pole.

spekulatsioonid loogikas või süvenevas ihas,
on asju mida ei näita ja mida ei tohi,
on asju, neid värvitakse punaseks,
ja teisi, mis elavad viinas.

kadus lõputu lustipidu,
inimese kõnes jäädi vait,
see tähendab, kui räägiti,
kajas see tühjalt, pikalt, pikalt...

06.2002

sa oled keenias,
sündinud keenias,
keenia sbornõi kamanda,
aitäh sulle, sbasibo sato,
sato sato, sake, sake,
iroonia iroonia,
aroonia aroonia.

inspireerisid mind keenia,
preemiate preemia ja vremja,
tegelikult ei juhtunud midagi,
kellel oli hea elada !,
lastel oli hea elada,
surematus ärkas ellu,
suurde mängumõllu.

06.2002

pole kunagi tundnud puudust,
kui ehk vaid sinu areng,
ja kummitas mööbel kummutis,
isutu vaimutus sõi ja tänas.

otse sõnulseletamatul viisil,
loomad õpetasid uut keelt -
- siin oli minu kõne,
siin muutsin ma meelt.

inimesed armusid teiste pärast,
ja sõid edasi.

07.2002

aine voolas valguga kerast,
psüühe ootas, sest staar oli tema.
kumb lugu tundus kenam,
kumb surm vabastab enam ?

põllunaine kaotas traktaadi,
traktaat kadus ära,
ingel lahkus köögist,
ainult uudise pärast.

07.2002

justnagu asi mida varem teati,
justnagu saatus ette seati,
tulid kahjuks sõnad, mida poldud öeldud,
ohvriks toodud mõtted, mida omaks peeti.

vastust andsid nüüd kõik keda tunti,
keda alatasa kuulda võeti,
vastust anti olenemata, justnagu,
nii ei liikunud ükski silm, ei liikund.

alati vastu sai tuldud,
alati ise kohale mindud,
kuni tuli välja andja tegelik taust,
mis polnud päris arvestav, õiglane ega aus.

mida on rahval vastu anda ?
kaitset, mida pole näinud ükski silm.

13.07.2002

kommunikatsioon hea asi,
kommunikatsioon halb asi,
vaidleks,
kuid juba väsind.

üks vaenlane,
üks sõber,
kõik üks,
kõik ühes,
ei kahtle,
ei põikle,
ei vaata üles.

15.07.2002

sulematuil silmil lubati üllatuda,
tagasihoidlikel teadlikumalt varjata,
raukadel päike kõrvetanuks keelt,
maiadel miski lahutanuks meelt.

vaikivad pead neelaksid rohtu,
maiust säärast, mida kogeksid vähesed,
vaikuses nutaksid poisiohtu,
seda, mida teab iga mees.

kui ei kõiguta ajad ja olud,
kui piisavalt vahutab elu,
lööb tagasi klopitud vaip,
viimane hing kustutab tule.

15.07.2002

saatus selline nagu värske suu,
rumal otsis sõiduki,
inimesed kaovad, masinad jäävad,
eesmärgiks kaua elada.

minisurm ja õnnetus,
võõrad kinnitasid abinõu,
aegsasti üles, varakult voodi,
tekstid jutustasid vanemaid.

19.07.2002

palaviku arhiivis tuhniti

näitab kaasaeg lahkelt,
milliseid elusid ta soosib,
miski läbiv, mingi igavik,
mingid võimalikud inimesed, võimalik.

kaetud laud, kuidas reageerisid ?,
ei liha ega kala, hoopis nälg,
skeptik kartis kaotada jalgealust,
kuid tema põli lubas olla pikk.

anti puhkust endale ja sulle,
varmalt halastati nüüd, ha-ha !,
õrnad olendid, kes ei pidanud vastu,
tasaselt puhkasid hauas.

kuidas mõtlevad kadunud,
mida nad tahavad ?,
pole viga, rahva õigustuseks said,
varem tolmutõugatud vägevad.

19.07.2002

kõlas suur pauk,
serviis purunes,
sõdurist sai õpilane,
ja igavusest lahutati puberteet.

kuidas käibele sai tunnistaja,
kuidas vabaneti maakast,
kuidas võeti sõtta ?
võeti, kuidas võtta...

20.07.2002

metsas elamist ei olnud,
kuid õpetati loomsust,
päikesepõimik üles näitas,
erakordset loodust.

ebavajalikust ei saadud lahti,
kuid muuta tuli kõike,
peldikupaber veeks,
ja vanamemm lumeks.

kui kasvas erakapital,
jätkus müstiline kogemus,
sisse käsulaud löikus,
riiklik põhiseadus.

lapsepõlves ei olnud ühiskonda,
rahvale see ei meeldi,
rahvas oli tubli keskmine,
polnud meeles oma noorus.

20.07.2002

taevas üles kirjutatakse kõik,
vana mõte, seega ohutu,
kuid tõesti, arvel on siis meie elud,
see on ju kohutav.

käed sirutuvad sinu poole, isa,
püss,
kaplan,
palgamõrvar ja komissar Rex.

on öö, uni on, päeval on töö,
sa oled arvel !

20.07.2002

on aegu kus minevik kaob,
ja juhtub nagu paljudega, et sa ei mäleta midagi,
niikaua, kui ei taha,
ja kui tahad - milline üllatus,
et võeti liiga tõsiselt, et mälu ei peta,
ja teda saab kaotada, ja ülal pidada,
taastada, nii et kõik oleks jälle koos,
sest ma mäletan iga sõna,
kui möödusid, või seisid kõrval,
ja ei keerutanud,
lõputult, püstipäi.

ja kuigi päris võitlust ma veel ei tunnista,
ja kuigi veel, kasvõi viimane sõda on kõigile ahvatlus,
sest päevad läbi on üks joovastav kainus,
ja riigi ehitus kellegi meeleheaks,
sest surnud on surnud,
ja elavad elavad,
ja võimalused õelusteks peavad olema.

ja paljudest tehtud vigadest võeti õppust,
et neid sai ära hoida,
ja ükski loll ei hakanud enam laudu ümber lükkama,
et nende taga istuda,
ega nägema liigset vaeva,
sest inimese tapmisviise on mitmeid,
ja justkui taevasest väest meie teed olid kutsutud.

sest kes suudaks vastutust enda kanda võtta,
kui keegi ei taha, sest ei oska ja see on kohutav,
ja et mida kõik küll siis sinust arvaksid,
ja veel sadaüks tuhat ööd eestlase päevitust.

ja shamaan, kelle trumm liiga palju kordas end,
ei elanud kuskil klubi piirkonnas ja ei mänginud kaasaja rütme,
ja ei teinud tuju heaks rahva vägistatud lastel,
ja kõik inimesed, kes meid inspireerisid,
ja tundsid sellest rahuldust,
ja tagasihoidlikumad agitaatorid,
ja kultuursed külamõistuslikud,
ja valged pastased kihvad,
ja püha kuulutus,
ja eluohtlik teade,

kogenematutele ilmutab end.

24.07.2002

majanduslik sitkus

riik, pöördun sinu poole:
iga mu näituse vaatamise eest küsin sult konjaki raha,
selle eest ostan endale leiba,
vett küsin sinu emalt.

ma tahan, et te teeksite nagu mina,
ja ma tahan, et te ei kordaks mind !

teie varjud seikleavad,
kantuna ebamäärasest sihist,
ja ma pühitsen teie käitumist,
kui te otsite üksteise silmist tuge.

tere eneserahuldus !

mitte keegi ei taipa enne,
kui lõpeb unine allaheitlikkus,
kui kaob vägistamine kehal,
haiglaslik tava öelda - haiglaslik,
mitte keegi ei näe püha.

teie tähendused on konstantsed ja jäigad,
teie mõistukõne on arvamuste võidupüha !
teie teie on nagu armutus,
enesessepöörduv sõda !

inimene nagu kommunism,
inimene nagu kapitalism !

28.07.2002

üks ei suudeta maailma muuta,
selleks on vaja tervet armeed.

relvil sõdurid astuvad ellu,
rahvas vaatab pealt,
kunst eemaldub ja tekitab distantssi,
loovutab oma värsked ideed.

28.07.2002

kõik kaotas,
ühe leidis.

sõnad -
kummardus hingele,
kuigi on surnud, tuleb elada,
raha, selline loogika,
pole, kuskil on, tuleb lubada.

tekst -
loobu, nad teavad,
usk, mitte religiooni,
seni kirjuta, et näha,
et saaks lugeda.

järjest -
oskus talitseda oma emotsioone,
huvi nende vastu, kellele läks korda,
huvitus nendes, kes teadsid,
kirjeldus valikuid lubas,
kuni teha midagi oli.

vaim ,
pole ,
keha pöördub,
kui jõuab.

1.08.2002

mida ajendab ?

imestamist tekitas see,
mõistus ütles too,
too oma töö minule,
sinuga räägib raha -
ma ei ole sinu oma !

vales kambas istusid,

õiget hirmu kogesid,
rahul pooli segasid,
laiali mööda tubasid.

kumb oled, sõber,
vaenlane, või rõve,
paranev ja tore,
kole rahulolev ?

1.08.2002

seda sa ei saa !!
seda sa ei söö !!
seda sa ei söö, kuid sa näed,
ning nii pimedusest nälga jääd...

1.08.2002

ainult enda perspektiivis,
elul on mõte,
vot nii.

mida teha selle ruumiga ?,
mõttele, üks arhitekt armastav,
lootes oma põlvele,
valgustus, kõige pimedamast poolest.

niisiis, probleem oli selles,
et taevas väärilis surma,
ning muu elusolev,
kuid ettevaatlikult, varmast,
et segada jälgi.

jumal oli sinu poolt,
ta näitas oma vormi.
küsimus oli selles, kes oli parem,
ja milline olend,
elus kauem, või varem ?
tuttav ütles, et hirm on neile püha.

2.08.2002

palk "minale" on mõttetu häving,
seda jälgiks niipaljude silm,
seda kuidas elab, ta teile ei ütle,
pageda aitab kaunis stiilne sirm.

arvan, et kui oled halb laps,
ei juhtu sinuga midagi,
ja milline kummaline saatus ?,
kui rusikas silmale tõusis.

kummaline saatus, kui kirjutan neid ridu,
justkui poleks see mina,
Tsaar Satanaa, ja,
hmmm....

rääkige tõtt !
varjake vale eest !

2.08.2002

minu tegevuse austajad on järelevaatajad,
nendega jagan viimaseid palukesi,
neile pööran oma tähelepanu,
vanad paranoilised ulmad.

minu järelevaatajad on eesootavad,
kus kodukaitse pole hirm,
ega liinid sootuks toetavad,
kui püütakse vahele võtta,
siis parimad suunajad.

3.08.2002

gnostik epigonist

minu tõsidus on noorus,
minu elutahe on kergemeelsus,
minu tugevus on olematus,

sest ma elan kõigist kauem.

kui ekraan oli loodus,
kui süsteem oli teadvus,
kui kõik reaalne oligi õudne,

siis ma olin pealtvaataja.

kui teadvus oli teadmised,
kui süüetus oli ette stsenaarium,
kui käsi oli rusikas,
kui käsk oli toonus.

siis tuli vaid oodata.

3.08.2002

mõtleb, tähendab pole rahul,
ütleb, tähendab saab nuga,
pidasid nõu, et võiks haarata kive,
kuid ostsid liitri.

nuga mediteeris ja sattus transsi,
omanik lõi, kuid liiga nõrgalt,
veri nirises, sest häbenes,
lõpp terendas, sest oli allahindlus.

6.08.2002

epikureismi tanatoos

me ei nõustu,
kuid teistes asjades, palun väga,
kui peaksin kõngema, andis loa selleks sina,
sa ei usu ?,
kas tõesti sa ei usu !?,
ma räägin tõtt, ole kes tahes,
kõneleb see, kes teeb vahet.

6.08.2002

alateadvuse meistritele

kõigepealt ütles vana, et ta on olnud liiga hea,
andis mõista, et hakka käima !,
võtsin seda tõsiselt,
ja andsin lubaduse,
et teatud ettekannetes,
käitun pinnapealselt,
nagu enamus.

ainuke vahe ongi detailides,
hilisemast kokkupanemisest võib olla kasu,
aga kui kõigil on juba kõik olemas,
siis milles küsimus ?

mida nad vaevlevad,
kriidises valguses,
ja see et me tegeleme teadvusega,
justkui eraldaks meid sellest koledusest,
rumalusest ja nõmedusest,
suremusest, rabandustest,
labasusest ja vabandustest,
lubadustest ja pagendustest,
harjumuse sagedusest... ?

10.08.2002

ofitsioosne sofism

need keda ei lahendanud vestlus,
kõnetasid,
need puutusid vanemaid,
kuni viimase löögini.

võitlus mõistuse pärast,
tsivilisatsiooni peps,
sinu rühmas, kui astuksid välja,
ära pöördu valele poole.

sirgetes ridades,
taamal ja eemal,
kõlas petlik hüüd,
võib-olla hoopis,
nii hoopis,
midagi muud...

11.08.2002

vähem haiglaid,
vähem vanglaid,
vähem teadust,
vähem headust,
iga mehe preester,
astu välja !

rohkem usku,
rohkem usku,
rohkem usku,
rohkem viirukit,
ristike - ristike,
võta välja !

rohkem haigeid,
rohkem vange,
rohkem haude,
vähem halastust.
paraku, paraku.

16.08.2002

tugevus,
milline - pole olemas ?!
nagu rauast,
pea nagu puidust,
klaasist ?
- jalaga läbi !

umbes nagu toru,
kullast,
plekist,
nagu võimas Tamm !
- sellist tugevust ei tule !

nagu lihast,
verest,
kartulist,
nagu saepurust ?!

õpetlase vastus -
- üksindus on kõige tugevam !

20.08.2002

minu sõnad on neetud,
ja nende eest maksan hiljem,
kahekorset hinda.

juba sa ei usu,
vaevatu,
kas mäletad kuis lubasin sind aidata,
lahkelt võtsid selle toetuse vastu,
sinusuguseid on mul veel,
juhul kui neile aega on.

ülemisel korrusel,
päikeselõõmas istuti,
mulises kopsik,
ja kopsud,
nn. bulbulaator,
tulevane lõke,
lahkus noor mees varakult,
loovutas hiljem elu.

26.08.2002

Minu sõnad on veatud,
Otse kaevikutes,
Siit lahkujad ei vaata tagasi,
Kes ründele,
Kes annavad üles,
Ainult sina, ja sina,
Pole kaotanud usaldust,
Tema silmis,
Kes te olete,
Olete, olete,
Teie olete.

Mille eest,
Sama eest,
Selle eest ?,
Vahe on vaid sõjas,
Vaata ringi, välguvad tähed,
Mis nägemata jäid,
Nägemiseks vähe,
Mis tegemata jäi,
Teostumise pähe,
Jälle pähe,
Jälle tähed,
Jälle pähe,
Jälle tähed.

Kultuur elab ja loom sureb,
Kultuur elab ja loom sureb !

Sõda on lahti, nii nagu tahtsid,
Sõda on lahti, nii nagu tahtsid !

31.08.2002

surnud on ideaalsed inimesed,
nad pärast surma meid lohutavad,
ja elavaid juhendavad,
ja võitlejaid nuhtlevad,
ja naeravad sinuga, kui nutad,
ulatavad paberit, kui vaja,
ja plastiku, kui tahad jääda kurdiks,
või pimedaks voodis,
tänaval ja kongis,
tehases ja hoidlas,
algusest lõpuni,
elavast surnuni,
veest vereni,
jõest mereni,
lendas üle aia,
meil aiaääres tänaval,
läbi igatsuse,
läbi vigastuste,
läbi tapetute,
läbi lubatute,
läbi põllule lubjatute,
läbi mannetute,
läbi hooletute,
läbi suutmatute,
läbi inimeste,
tavaliste inimeste,
kurnatute, rahutute,
tööliste,
töölislembeliste,
tavaliste hingede,
läbi uskumatute pisarate,
läbi karastunud kodarate,
häiritute, vanade,
läbi vii, vii...,
...üle metsa, TRAAH !!

2.09.2002

räägiti, et võim on määramatu,
kuigi kõige taga on konkreetsed inimesed,
kõik mis puutub inimestesse,
on määratav aga.

pidades nõu,
taevastest kõrgustest,
istuti kõik maha,
oli aeg arutada,
miks juhtus nii -
- võim määratud oli teisiti,
ning kui suur on kaotus,
või kaotas saatus ?

kas juhtus nii,
kas juhtus nii !?,
või niisama kasti muljuti.

2.09.2002

energeetilises plaanis on pornograafia pinnapealsuse usk...

2.09.2002

militaarsus ei kao niipea ära siit ilmast,
sünnivad uued relvad,
kadetid,
sünnivad ohvitseride pered,
kui lõppes külm sõda,
algas kuum,
polnud asjata kõik hool ja vaev,
pole asjata kord ja norm,
kasvõi ükskord,
muusikud mängivad neile veel pilli,
ja säravad saapad kõnnivad vee peal,
vormirõivad ja frakid,
kasvõi veel üks kord !

3.09.2002

nad ei tunnista mõjutusi,
kuid motiveerivad siiski,
imponeerivad,
butafeerivad,
studeerivad,
ausad loomad,
vigastatud naeratusega,

loomad.

3.09.2002

seal kus soovid on täidetud,
olemas on,
igale lapsele üks onu,
ja pühakule rist,
nagu politseile piits,
ja nõiale üks lõke,
ehk luulele üks sõna,
nagu tiku ja taku,
ja komandandile õnn,
nagu sabale koer,
ning sellele see teine,
mitte kepp ega troon.

4.09.2002

selles kohvikus kuhu me satume,
ei joo me kohvi,
vaid palvetame,
kummargil laua all,
kõrvuti pimedalt,
ilma ristita,
üksikul postil,
kust pole haarata,
naelteta,
väga ebamugavalt,
palvetades,
sõnadeta,
et tulla tagasi,
et üles ärgata.

5.09.2002

kirjeldus

kõige taga oli käputäis inimesi,
kes ei tundnud mõistet peps,
kõige ees oli üks tekk,
mis varjutas kõigi sära.

paigale !,
kamandas tekk,
vabastas peps !
paigale !,
kamandas tekk,
vabastas peps !

ja istusid näod ja poseerisid,
ja vanake paitas pead,
ja kõik mis vanakesest jäi maha,
oli üks ilmatusuur tekk.

paigale !,
kamandas tekk,
vabastas peps !
paigale !,
kamandas tekk,
vabastas peps !

6.09.2002

vaid üks inimene on näinud,
kuidas minnakse endast välja,
vaid tema vaade lõi geniaalsuse,
loll religioon tuli sest välja.

teie aga ärge pange seda tähele:
kuidas läks,
kuidas läks,
kuidas läks,
kuidas läks !

teie pange aga tähele:
kuidas läks,
kuidas läks,
kuidas läks.

jalutas nooruk kord mööda tänavat,
lõi plartsti jalaga veelompi !,
siis sattus lugema üht lendlehte,
mis polnud määratud talle...

6.09.2002

ka ei leidnud endale lollimat

siiani inimvaimudest,
kõigist vägevam Raudsepp on !

7.09.2002

tervist !

kui kogemus väljub kahtlustest,
ja väljavõideldud vaikusest ei piisa,
sest kunagine maailma mürk saab otsa,
ja toitev väli streigib,
aitavad sind teised inimesed,
isegi kui maa neile on põrm,
ja päike lubatud vaskne astja,
sind aitavad nemad ja nende tarkus,
ja vahendid, ja vajutamise oskus,
ja pikaldased sedelid, liikmed ja piletid,
põhiliselt masinad,
kes mõtlevad nagu needsamad inimesed,
nagu masinad, nagu inimesed.

isegi kui su mõistus kaotab,
ära näita seda välja,
ja seda, et sa iial ei arene,
ära näita välja seda välja,
et keegi ei näita välja,
nagu needsamad inimesed ja masinad,
põhiliselt vahendid ja sedelid,
ja pikaldased liikmed, astjad ja kogemused,
nagu inimesed, põrm ja kahtlused.

8.09.2002

uue teooria järgi olid sa reetur,
habemega indiaanlane,
goldiga patarei,
mussolinilik peekon,
gurmaanlik makaron.

uue tõe järgi,
olid sa vana,
mahajäetu, -müütu,
ghandi - halb laps,
kes ei tahtnud süüa.

vana järgi olid sa marozov,
kääbusnõid,
zarathustra õlal,
pühaks peetu.

miks olla üks kui võtta saab kõik,
detailid lendasid lühisest,
murelik mõistus muretses,
makett super kohitses.

10.09.2002

tõsidus, mis näis utoopiana,
ilmutas end koopana.

tuleb näidata oma teadmisi,
et ükshaaval hinged pöörata,
enne katsetada surmaga,
et hiljem mitte kahetseda.

teha on midagi, teha on, teha !,
varem ei tahtnud,
nüüd oli hilja !
teha on midagi, viimane iga,
väike laps oskab ja liigutab kõigi punkti...

15.09.2002

elu ei tekkinud sellepärast,
et elu ei tekki.

15.09.2002

meie suurimad vastased,
on meie sõbrad,
meie suurimad vaenlased,
mõtlevad meist.

vastu, poolt, vastu ja nali !!,
sest lõppkokkuvõttes,
kui saadki kord täiskasvanuks,
oled tuim nagu surnu,
ning suudad vaid naerda.

siis naera, naera, naera ja naera !,
sest see - see jäi meile sealt meelde,
aga keegi - keegi ei teadnud üht meenet,
mis meile varuks sõjas oli jäänud...

... sest sellist väärtust sõtta ei võeta,
seda ampulli näeb hiljem igaüks.

16.09.2002

saatus tappis minu ema,
aga mina tapsin saatuse,
elu tappis minu,
mina tapan mõistuse.

16.09.2002

sõja ajal tegeleti kultuuriga,
sõja ajal toetati kunsti,
sõja ajal järeleandmist polnud,
sõja ajal kuuluti tsunfti.

rahu ajal mõeldi muusikast,
rahu ajal osteti kontsi,
rahu ajal kuulati miimikat,
rahu ajal nähti kohti.

hoia kõrgel oma puusi,
hoia kõrgel oma vaimu,
saad näha oma keha,
saad sellest kirest aimu !

19.09.2002

kaduv, mitte võitmatu,
hääbuv, mitte sünd,
hooliv, mitte kartmatu,
tasu, mitte hind !

vastu, mitte poolt,
kena, mitte kole,
puhuv, mitte imev,
mitte mustaks põlend !

soomuk, mitte kaardike,
mitte vagonett,
peegel, mitte kuulike,
loll, juba mitmes kord !?

19.09.2002

aga sõbrale naabruses kingiti kaubik,
aga palgal inimesed teesklesid und,
aga mina maketist välja ei teinud,
vabadust inimestes nägi sund.

iga sõna, mis oli pandi kirja,
iga tegu kusagil teoksil on,
iga mõte vägistus hoolikalt läbi,
iga sündmus suremust edasi löi.

aga makett noolis oma elavaid vigu,
aga makett esines edukalt veel,
aga makett kõigutas klemmi talal,
aga makett kaob voolu all vees.

19.09.2002

järgmine taktikaline samm on varajane kaotus,
järgmine samm on algatada sõda,
järgmine samm on käivitada iha,
järgmine samm on kuulata sind !

järgmine samm on edasi minna,
järgmine samm on - "mida !?",
järgmine "mina" ütleb "mina",
järgmine "mina" kuulab sind !

järgmine k...kuulab - vaiki kui võid,
järgmine k..., kuula kui näed,
järgmine kord, teisest ilmast,
järgmine kord, veel üks kord !

19.09.2002

kõik kes olid enne,
on pärast,
kõik kes pakuvad lahendust,
vahekorda astuvad naerdes.

alates ajast 7 a. tagasi,
ei ole ta muutunud, sest seis on sama,
alates ajast 5 a. tagasi, pole te muutunud,
alates teist,
suremine on jama !

19.09.2002

minu kirstu peab kaunistama selle linna siluett,
minu kirstul peab istuma varjatud enesetapp,
minu kirstu kaovad need ilusad tänavad,
minu kirstus peab lamama rahvastik.

aga mina siinses seltskonnas ei ole üksi,
meid kõiki kokku on täpselt sõda,
ja enne kui teie loodud kirstult lahkume,
meie silme all,
teie kirst ja see tarkus on mäda.

19.09.2002

see linn oli kaunis,
see linn oli imeline,
see linn oli inimese uhkus ja au,
see linn naeris teie üle,
see linn oli meie,
see linn naeris meiega !

võib öelda nii,
võib öelda teisiti,
kui oleksin öelnud päris ausalt,
poleks saanud öelda midagi.

kellele öelda teie,
kes tahab olla teie ?,
kui oleksin saanud üksi,
oleksin teieta, teisiti.

ja iga sõna oli loovutatud mürsk, mis tõi õnne,
ja iga sõna teie selguse huvides veenis,
ja iga surm toimus puhtalt ja leebelt,
ja iga usk paradiisi teenis.

21.09.2002

kinni sai püütud enamus femiinseid olendeid,
kinni sai võetud maskuliinseid valvureid,
pseudoratsionaalseid roimareid,
kelle kindlustes hoiti suuremeelselt,
femiinseid - õnnetu sõna !! - vulvareid.

on aeg taanduda, vahendid on olemas,
kaigub maa sellel pikal rindekõmal,
kellele uues ilmas pole aega iluks,
sadism on lubatud vaid inimese nõmedusel !

venelane, inglane, sakslane läksid...,
eestlase iive oli madal.

21.09.2002

surma ei ole,
on vaid eesriie,
igale ühele,
kui lõpetad.

kui seda välja ütled,
ootab sind preemia,
otsid mehhaanilist tutvust -
- masin ei veena.

ma olen näinud vabadust,
enne kui astusin teie sekka,
ja ma lähen tagasi,
tõmban nahui,
kui lastakse.

21.09.2002

mina olengi see päikeseline jänku,
millest Tema rääkis,
tema ongi See Kristus,
ja tema järel me läheme !!!

21.09.2002

palvetage, et armagedoon oleks meie kaotus,
lugege, et näha langemise märke,
teadke, et teie teadvust me eales ei vali,
palvetage, et see võimatus teile jääkski !

väidelge vastu, et kõik jääks loomseks,
võideldge, mõistuslike selgituste kahjuks,
uskuge loomsuse kümmet käsku,
saage ürgsuse lahustunud orgiaks !

22.09.2002

vabadus on see kui antakse võimalus olla,
vabadus on see kui antakse võimalus surra,
vabadus on loobuda vabadusest,
vabadus on surra lolluses,
vabadus on väljastpoolt.

22.09.2002

inimene austab loodust,
nagu shokolaad austab last,
kaevur austab kirkat,
nagu mateeria jumalat.

eestlasele silmad,
teeb ette võõra enne,
eestlasele jääb üle,
võimalus joosta metsa.

sellist järeleandmatust,
on näinud vaid vähesed,
sellist nõidust ülevat,
toetavad lihttöölised.

22.09.2002

kunstnikul on kerge rääkida pühalt,
töölisel on kerge oma töökoht,
preestril on kerge sütitada alamaid,
jumalal on kerge näidata ust.

palju pole vaja, et elada kaua,
kaua pole elada vaja ka,
kuid näha energiat meil ei ole vaja,
energiat võib näha igalpool.

energiat võib meil näha igalpool,
energiat võib meil näha igalpool,
energiat võib meil näha igalpool
energiat võib meil näha igalpool...

24.09.2002

pikemat aega olin ära,
polnud midagi uut öelda,
meid on nii vähe, tundub et võidame,
läännerindel muutusega.

24.09.2002

nagu kõik, keda ma tean,
olen näinud,
või kuulnud,
ma siiski suudan kakelda,
sest totaalsuses ei valita vahendeid,
ma arreteerin kõik kordnikud,
ning vastuluure,
ja külastan klubisid,
tantsutan neidusid läbi öö,
juhul kui häiret pole,
meeste silme all,
sest mul on pomm,
puujalas,
ja huumor, mis on kurb,
on näinud verd,
kui lõikasin kord näppu,
just nimme,
siis tantsides,
kaerajaani,
kalpsadi nagu karu,
ja hopsadi nagu kägu,
kuulutan endale elupäevi,
kinkides igavest,
igevesti igavest,
kõigile, tuledetuhmudes,
elu,
joon klaasi vett,
viin eestlase tagasi koju,
ning teised eestlased ka,
kammaijaanismi !,
sealt, kustkohast,
kõik sai alguse,
sõnast,
ja nii see ajakene vaikselt veereb...

24.09.1942